

РЕШЕНИЕ

№ 43325

гр. София, 30.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав, в
публично заседание на 09.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Василева

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **10709** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на Б. Д. Г., с ЕГН: [ЕГН], подадена чрез процесуален представител адвокат И. М. – Г., срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 1733 от 22.09.2025 г., издадена от младши автоконтрольор в 01 група, 01 сектор в Отдел „Пътна полиция“ (ПП) в Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на основание чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП му е наложена принудителна административна мярка „прекръпяване на регистрацията на пътно превозно средство“ за срок от 6 месеца.
Жалбоподателят излага доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди, че същата е постановена при липса на компетентност на издателя на акта, в противоречие с материалноправните разпоредби, при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и в несъответствие с целта на закона. Счита, че в случая не е изпълнен фактическият състав на нормата на чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП. Заявява, че отказът му да бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на наркотични вещества или техните аналози е продиктуван само и единствено от разпространената в медиите информация за проблем с фалшивите позитивни тестове за наркотици. Позовава се на факта, че е изразил желание за бъде изследван за установяване на употреба на наркотични вещества или техни аналози чрез лабораторно изследване, но определеното от органа време за явяване във ВМА – 45 минути, е било недостатъчно, а органът не е предприел действия придружаването на лицето до лечебното заведение. Посочва, че не е управлявал процесното пътно превозно средство, както и че не е отказал тест за алкохол в кръвта.

Претендира отмяна на оспорената заповед, както и присъждане на разноски.

Ответникът – младши автоконтрольор в 01 група, 01 сектор в Отдел „Пътна полиция“ в Столична дирекция на вътрешните работи, чрез юрк. К., изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд – София-град, III отделение, 66 състав, след като обсъди доводите и възраженията на страните, и провери оспорения акт с оглед на правомощията си по чл. 168, ал. 1 от АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

На 22.09.2025 г. срещу Б. Д. Г. е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) с № 3273135 за това, че на посочената дата в [населено място] по [улица] с посока на движение от [улица] към [улица] управлява лично МПС - Пежо 407 с табели с регистрационен номер [рег.номер на МПС] и е спрял срещу номер № 69, където в 15 и 40 ч. отказва да бъде проверен с техническо средство Drug Test 5000, с фабричен номер ARNJ-0016, предназначен за установяване на употребата на наркотични вещества или техните аналози.

На водача е издаден талон за медицинско изследване с № 292130, в който е посочено, че водачът на автомобила е отказал тест за употреба на наркотични вещества и са дадени указания в срок от 45 минути да се яви във ВМА, за да даде кръвна проба.

Не е спорно, че е извършена проверка за алкохол с техническо средство, която е отрицателна.

С АУАН е констатирано нарушение по чл. 174, ал. 3, пр. 2 от ЗДвП. С издаването на акта е иззето като доказателство СУМПС на водача с №[ЕИК].

С оглед съставения АУАН, считайки, че са налице материалноправните предпоставки на чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП, ответникът е издал процесната заповед № 1733 от 22.09.2025 г. за прилагане на ПАМ – „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство“ за срок от 6 месеца.

На основание чл. 172, ал. 2, т. 3 от ЗДвП е отнето свидетелство за регистрация на МПС, както и табели с регистрационен № СВ 6412 ВМ.

Заповедта е връчена лично на жалбоподателя на 22.09.2025 г.

Жалбата срещу заповедта е подадена до съда на 06.10.2025 г.

Не е спорно по делото, че кръвна проба във ВМА не е дадена, като в хода на съдебното производство от жалбоподателя бяха ангажирани гласни доказателства, чрез които да се установят причините за това. От разпита на свидетеля, се установява, че жалбоподателя е закъснял (не е стигнал в определеното от органа време) и тъй като преди него е имало доста хора е решил да си тръгне от приемната на ВМА.

Прието по делото е и решението по ЗДОИ на Центъра за градска мобилност, според което най-краткото време според маршрутите, които са дадени за денят когато жалбоподателя е следвало да стигне до ВМА, е 38 минути.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима – подадена от надлежна страна, имаща право и интерес от оспорването, в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК във вр. с чл. 172, ал. 5 от АПК, срещу подлежащ на обжалване акт.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. а), т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото (л. 26) е приложена заповед № 8121з – 1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДвП – структури на МВР. На основание чл. 165 с.з. и чл. 33, т. 9 от ЗМВР, с т. 1.3 от заповедта областните дирекции на МВР и СДВР, в рамките на обслужваната територия, са определени да осъществяват контрол по ЗДвП. На основание законовата делегация на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП директорът на СДВР, със заповед №

513з-6400/07.07.2023 г. (л. 25), е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, 5, буква „а“ и т. 6 от ЗДВП, сред които полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, отдел „Охранителна полиция“ при СДВР, секторите „Охранителна полиция“ в районните полицейски управления при СДВР и отдел „Специализирани полицейски сили“ при СДВР.

Процесната заповед е издадена от М. Г. В., който съгласно приложени по делото заповеди (л. 23 и л. 24) заема длъжността младши автоконтрольор I степен в 01 група, 01 сектор в Отдел „Пътна полиция“ в Столична дирекция на вътрешните работи. Тази длъжност е в обхвата на посочената в заповед 513з-6400/07.07.2023 г., поради което съдът намира, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от материално и персонално компетентен орган.

Спазено е изискването за форма. В проверявания акт са изложени фактическите и правни основания за упражняване на компетентността. Не се констатира и нарушение на административнопроизводствените правила, които да са от такова естество и интензитет, че да рефлектират върху валидността и обосноваването на акта, включително такива, които да са ограничили правото на защита жалбоподателите.

По приложението на материалния закон:

Съгласно нормата на чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДВП принудителната административна мярка прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство се прилага по отношение на собственик, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или е употребил наркотични вещества или техни аналози, както и при отказ да му бъде извършена проверка с техническо средство и/или с тест за установяване концентрацията на алкохол и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за извършване на химическо и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или за употреба на наркотични вещества или техни аналози – за срок от 6 месеца до една година. Предвидено е и, че действието на принудителната административна мярка се прекратява, когато превозното средство е конфискувано или отнето в полза на държавата.

В случая не се спори, че при извършена проверка на място, водачът е отказал да му бъде извършена проба с техническо средство за употребата на наркотични вещества или техните аналози.

Не се доказва твърдението на жалбоподателя, че не е управлявал превозното средство, поради което възражението в жалбата в този смисъл съдът приема за неоснователно.

Жалбоподателят изгражда защитна си теза, позовавайки се на факта, че е пристигнал със закъснение във ВМА, тъй като времето от 45 минути, дадено му от административния орган, не му е било достатъчно.

Закъснението е потвърдено и в открито съдебно заседание от изслушаните свидетелски показания.

В настоящия случай се установи наличието на материалноправните предпоставки за издаване на заповед за налагане на ПАМ от този вид, което обосновава извод за законосъобразно упражнена компетентност от страна на издателя на заповедта. Полицейският орган, действащ при условията на обвързана компетентност, е длъжен при наличието на визираните в нормата предпоставки, да издаде заповед с конкретното съдържание и да наложи по отношение на водача предвидената в закона принудителна административна мярка.

Според разпоредбата на чл. 3, ал. 1, вр. чл. 1, ал. 3 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или

техни аналози (Наредба № 1/19.07.2017 г.), проверката за употреба на наркотични вещества или техни аналози се установява чрез използване на тестове или химико-токсикологични изследвания. В случая не е спорно, че при извършената проверка жалбоподателят е отказал да бъде тестван за употреба на наркотични вещества, поради което актосъставителят, в изпълнение на задълженията си, произтичащи от разпоредбата на чл. 6, ал. 1 от Наредба № 1/19.07.2017 г., е оформил талон за изследване по образец, съгласно Приложение № 1, като при спазване на чл. 6, ал. 4 и ал. 6 от същата наредба, е отразил в него желанието на извършителя установяването на наркотични вещества в кръвта да бъде извършено с медицинско и химическо лабораторно изследване, мястото - ВМА, където следва да се извърши медицинското изследване и срока на явяване там – 45 мин., съобразен с условията на чл. 6, ал. 8 от Наредба № 1/19.07.2017 г. Следва да се отбележи, че съгласно цитираната разпоредба, крайният срок за явяване на водача за медицинско изследване се определя от контролния орган в зависимост от отдалечеността на лечебното заведение и възможността за ползване на обществен или друг превоз за отиване до него. В случая, контролният орган е съобразил обстоятелството, че нарушението е извършено в населено място, в което се намира мястото за извършване на медицинско изследване и съобразно чл. 6, ал. 6, т. 2 Наредба № 1/19.07.2017 г. е определил срок в рамките на в разпоредбата - 45 минути. По делото се установи, че според графика на обществения транспорт на 22.09.2025 времето необходимо да се стигне е 38 мин.

Явяването на лицето в лечебното заведение е негово задължение, което той дължи като краен резултат. Срокът за явяване в медицинското заведение е задължителен и има дисциплиниращ за нарушителя характер. В настоящия случай жалбоподателят се е явил извън определеното му време и дори се установи, че като е видял колко много хора има преди него си е тръгнал.

В случая несъмнено е налице материалноправна предпоставка, правопораждаща задължението на административният орган за прилагане на процесната ПАМ. Безспорно жалбоподателят, след като е отказал тест за наркотични вещества и е поискал да даде кръвни изследвания, е бил длъжен да положи необходимата грижа да се яви навреме, за да докаже, че не е употребил същите.

Следва да се посочи и това, че принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон, поради което са от вида на преустановяващите ПАМ. ПАМ се прилага без оглед на вината и не съставлява административнонаказателна санкция. Принудителната административна мярка не е насочена към личността на дееца – да санкционира неправомерното му поведение, а към правните последици от неправомерното поведение – да се предотврати и преустанови административното нарушение (чл. 22 от ЗАНН). Целта на конкретната ПАМ е да осигури безопасността на движението по пътищата и да осуети възможността деецът да извърши други противоправни деяния, като тази мярка не съставлява наказание.

Също така в разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б „б“ от ЗДВП не е въведено като условие за издаване на ЗППАМ, въпросът с наличието на наркотични вещества да е окончателно разрешен, достатъчно е проверяваният да е отказал да бъде проверен с тест или да не даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване съгласно изискванията на законовите и подзаконовите разпоредби. В настоящия случай безспорно е установено по делото, че жалбоподателят е отказал да бъде проверен с тест за наркотични вещества и не се е явил в посоченото в талона за медицински изследване време за даване на кръвна проба, поради което съдът приема, че са били налице основания за издаване на обжалваната заповед.

Без значение за законосъобразността на заповедта са изтъкнатите от жалбоподателя причини, като липсата на парични средства в себе си.

Оспорената заповед е издадена и в съответствие с целта на закона. Въведената от законодателя възможност да се налага ПАМ, като процесната цели да мотивира водачите да бъдат тествани, вместо да отказват тест без последици. В случая жалбоподателят е отказал да бъде изпробван с тест за употреба на наркотични вещества и/или техни аналози и не е дал кръвна проба съгласно указанията на контролния орган, поради което налагането на ПАМ е в съответствие с целта на закона. Засягането с оспорената заповед на правата на оспорващия е счетено от законодателя като съразмерно и съответно на преследваната легитимна цел - осигуряване безопасността на движението по пътищата.

По изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че е налице валиден и законосъобразен административен акт, издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма и при наличието на материалноправните предпоставки за прилагане на процесната принудителна административна мярка.

Съвкупната преценка на изложените фактически и правни доводи обуславя краен извод за неоснователност на оспорването, поради което същото следва да се отхвърли.

С оглед изхода на делото, искането на ответника за присъждане на направените разноски се явява основателно. Ето защо, на ответната страна следва се присъдят разноски в размер на 200 лв. (двеста лева), представляващи юрисконсултско възнаграждение съобразно чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, във връзка с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 78, ал. 8 от ГПК.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 66 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. Д. Г. срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 1733 от 22.09.2025 г., издадена от младши автоконтрольор в 01 група, 01 сектор в Отдел „Пътна полиция“ в Столична дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП му е наложена принудителна административна мярка „прекрътяване на регистрацията на пътно превозно средство“ за срок от 6 месеца.

ОСЪЖДА Б. Д. Г., с ЕГН: [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи разноски по делото в размер на 200 (двеста) лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

На основание чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата решението е окончателно.

СЪДИЯ: